

TAX ALERT

Tankovací karty – nárok na odpočet DPH

Soudní dvůr EU (dále jen **SDEU**) se opětovně zabýval DPH režimem u tankovacích karet. Ve svém novém rozsudku **C-235/18** ve věci Vega International se zabýval situací, kdy mateřská společnost organizuje a řídí zásobování všech svých dceřiných společností tankovacími kartami vydanými různými dodavateli pohonných hmot. Nákup pohonných hmot je prováděn pomocí tankovacích karet na jméno, vystavených řidičům.

Čerpací stanice pak posílají faktury za nákup pohonných hmot s DPH přímo mateřské společnosti. Poté na konci každého měsíce mateřská společnost přefakturuje svým dceřiným společnostem pohonné hmoty, které byly načerpány s využitím těchto karet, s navýšením o 2 %.

Obdobnou otázkou se SDEU již v minulosti zabýval ve věci společnosti Auto Lease Holland. SDEU zkoumal, zda se v rámci smlouvy o leasingu motorového vozidla jedná o dodání zboží, v daném případě pohonných hmot, ze strany dodavatelů pohonných hmot ve prospěch leasingové společnosti, když nájemce leasingového vozidla natankuje do tohoto vozidla pohonné hmoty jménem a na účet uvedené společnosti.

SDEU konstatoval, že je nesporné, že nájemce leasingového vozidla je oprávněný nakládat s pohonnými hmotami jako vlastník, neboť nakupuje pohonné hmoty přímo na čerpacích stanicích a poskytovatel leasingu nemá právo rozhodovat, jakým způsobem a za jakým účelem budou pohonné hmoty použity.

SDEU dospěl k závěru, že dohoda o správě pohonných hmot uzavřená mezi leasingovou společností a nájemcem leasingového vozidla **není smlouvou o dodání zboží**, v daném případě pohonných hmot, ale spíše smlouvu o financování jejich nákupu. Podle SDEU totiž leasingová společnost nenakupovala pohonné hmoty za účelem jejich dalšího prodeje nájemci leasingového vozidla, ale byl to tento nájemce, kdo pohonné hmoty kupoval, přičemž si svobodně volil jejich kvalitu a množství, jakož i datum jejich nákupu.

SDEU v tomto novém rozsudku došel ke stejným závěrům. Mateřská společnost nenakládá s pohonnými hmotami, jako kdyby byla jejich vlastníkem. Tyto pohonné hmoty nakupují její dceřiné společnosti přímo od dodavatelů pohonných hmot a na základě vlastního uvážení. Jsou to dceřiné společnosti, kdo rozhoduje zejména o tom, za jakých podmínek pohonné hmoty nakoupí, neboť si mohou vybrat, na které čerpací stanici v rámci určených dodavatelů pohonné hmoty natankuje, a svobodně rozhodnout o kvalitě, množství, druhu pohonných hmot, jakož i o době nákupu a způsobu jejich použití.

Pohonné hmoty nejsou dodávány mateřské společnosti a ta je ani následně neprodává dceřiným společností. Mateřská společnost se omezuje pouze na to, že poskytuje svým dceřiným společností prostřednictvím tankovacích karet jednoduchý nástroj, který jim umožňuje nakupovat tyto pohonné hmoty, čímž **hraje čistě roli zprostředkovatele** v rámci pořízení tohoto zboží.

SDEU uzavřel, že poskytování tankovacích karet mateřskou společností svým dceřiným společností představuje finanční transakci, která se nejvíce podobá poskytnutí úvěru.

SDEU tak zopakoval značně jednoznačným způsobem, že v případě využívání těchto typů tankovacích karet **nedochází k dodání zboží mezi zprostředkovatelem a osobou, která tyto karty užívá k tankování pohonných hmot**, čímž potvrdil svou dosavadní judikaturu. Osoba užívající takovou tankovací kartu tak **nemá nárok na odpočet daně** na základě faktury vystavené daným zprostředkovatelem.

A přestože i již ve výše zmíněném rozsudku ve věci Auto Lease Holland došel SDEU ke stejnému závěru, **zvyšuje se pravděpodobnost, že Finanční správa ČR bude muset na tento nový rozsudek zareagovat** (podobně jak tomu učinila např. u leasingu či služeb souvisejících s vývozem a dovozem zboží).

Přitom je vhodné připomenout, že **rozsudky SDEU nejsou obecně časově omezeny**, tj. mělo by se dle nich postupovat po celou dobu platnosti právní normy, která byla posuzována.